

[Chr. Christiansen.]

har fremsat, er det i Virkeligheden en Haan mod Flertallet af Bevillingshaverne her i Landet, ja, maaske ogsaa mod en Række andre erhvervsdrivende.

Jeg kan til Nød forstaa, at det ærede Medlem Hr. Hasle har givet Forslaget den Behandling, han har givet det i sit første Indlæg, men det forekommer mig noget mærkeligt, at det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen er at finde paa samme Linie: Jeg nævnte i mit første Indlæg, at den daværende Justitsminister, Rytter, ved Behandlingen af Forslaget til den første Biografloy foreslog langt mere vidtgaaende Afgifter end dem, der er Tale om i det foreliggende Forslag: Jeg henstiller til det ærede Medlem at studere den daværende Justitsministers Udtalelser — de findes i Rigsdagstidenden for 1920—21, Sp. 4461—62. Her taler Justitsministeren om „en lille ubetydelig Afgift“ og om, at Bestemmelserne forekom ham at være meget milde — det var dog en Afgift, der ansloges til at ville indbringe 600 000 Kr., og hvis den var blevet taget i sin fulde Udstrækning 900 000 Kr. —, og den daværende Ordfører for Venstre gav Ministeren fuldkommen Ret i hans Betragtninger, idet han fandt det rimeligt, at der ikke alene skulde betales en Skatteafgift, saaledes som Loven bestemte, men ogsaa en Bevillingsafgift, og han tvivlede ikke om, at det vilde være en udmærket Forretning at have disse Bevillinger, og at de vilde blive meget søgt.

Jeg mener ogsaa, at det foreliggende Lovforslag giver gode Betingelser for Fremskaffelse af bedre Films til Biografteatrene og tillige uanede Muligheder for Skole- og Kulturfilmen, et Arbejde, som i øvrigt er paabegyndt, og som har vist sig at have stor Interesse baade i By og paa Land.

Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen gjorde nogle Bemærkninger om § 16 og mente, at man her lagde den danske Film Hindringer i Vejen. Jeg ønsker heroverfor at sige, at naar jeg har ment, at denne Paragraf burde udformes paa en anden Maade, er det, fordi jeg ønsker, at Biograftejerne ikke skal komme ud for en Fare med Hensyn til det frie Filmsvalg. Det er jo klart, at det Filmsfirma, der udlejer danske Films — og samtidig raader over en Serie udenlandske Films —, direkte eller indirekte vil forsøge at lægge Pres paa Bevillingshaverne, saaledes at der kan være Fare for, at de vælger andre Films, end de ellers vilde vælge. Nu, da der bliver Tale om en vis Støtte til de danske Films, mener jeg, at

man bør tage dette Spørgsmaal i Betragtning.

Jeg tror, at Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag vil betyde umaadelig meget for Undervisnings- og Kulturfilms. Det er beklageligt, at det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen ikke vil være med til de gode Ting, der her foreslaas, og endda samtidig glemmer at fortælle, hvilke andre Veje der kan være Tale om at gaa. Jeg vil gerne endnu en Gang anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling.

Arnth Jensen: Da dette høje Tings Forretningsorden kun giver 5 Minutters Taletid i anden Omgang, er der ikke Anledning til at komme stærkt ind paa de Problemer, som kan rejses ved en Sags Behandling. Jeg skal derfor, idet jeg henviser til min Tale forleden, som den højtærede Minister efter min Mening ikke har afsvækket, kun gøre nogle faa Bemærkninger.

Jeg vil gerne rette en Fejltagelse, som den ærede Ordfører for Det frie Folkeparti gjorde sig skyldig i. Han mente, at jeg havde betvivlet, at den højtærede Justitsministers talmæssige Oplysninger var rigtige. Det fremgaar ikke af Fortrykket. Den højtærede Justitsminister paastod, at de store Indtægter kun var fremkommet i Kraft af Monopolstillingen, og det, jeg betvivlede, var, at den højtærede Minister kunde føre Bevis for dette. Den højtærede Justitsminister har ganske vist gentaget sin Paastand i Dag, men han har ikke ført Bevis for dens Rigtighed, og idet jeg henviser til den højtærede Ministers Fremsettelsestale, fastholder jeg, at der er en Modsigelse.

Ogsaa jeg finder, at den Kritik over de danske Films, der har været fremsat her i Rigsdagen, i nogle Tilfælde har været berettiget, men det forekommer mig, at den har været overdrevet, idet man ikke alene bør skyde paa dem, der fremstiller Filmene, men ogsaa maa undersøge, om der virkelig har været Filmsforfattere og Filmsinstruktører i dette Land. I den Forbindelse maa man ogsaa se paa Teatrenes Virksomhed, hvor det har vist sig, at der i høj Grad har været Mangel paa Produktion af virkelig gode Skuespil.

Den højtærede Justitsminister fremhævede saavel over for mig som over for andre Talere, at den Bemyndigelse, Ministeren fik efter dette Forslag, ikke var andet, end hvad han havde efter Loven af 1933. Jeg vil ikke give den højtærede Justitsminister Ret i dette, men jeg vil i øvrigt sige til den højtærede Minister, at han ved